

STEWART FOSTER

TANCAT EN UNA BOMBOLLA

Traducció de
Marta Pera Cucurell

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

Títol original: *The Bubble Boy*

Publicat per acord amb Simon & Schuster UK Ltd.

© 2016, Stewart Foster, pel text
© 2018, Marta Pera Cucurell, per la traducció
© 2018, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
editorialbambu.com
bambulector.com

Il·lustració de la coberta: Diego Mallo
Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: setembre de 2018
ISBN: 978-84-8343-558-8
Dipòsit legal: B-20059-2018
Printed in Spain
Imprès a Anzos, SL
Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

11 anys, 2 mesos i 21 dies

—**M**, he fet un tatuatge. Aviam si endevines què és.

—Una girafa?

—Al turmell?

—D'acord, un elefant.

La Beth em posa la mà al braç.

—Vinga, Joe —em diu—. No t'hi esforces!

—Perdona. Me l'ensenyes?

Somriu, i llavors s'arremanga el camal dret de la granta que totes les visites s'han de posar, fins i tot la família.

—Última oportunitat.

—L'Spiderman?

—No. —Riu.— Aquest ja te'l faràs tu quan siguis més gran.

Ens mirem sense dir-nos res.

Abans deia que li sabia greu. Jo li deia que no passava res, que no tenia importància. Ara només ens mirem, i després desviem la mirada. I fem veure que no ha passat res.

S'abaixa el mitjó i em miro el tatuatge gris i vermell amb una mica de blau al mig.

–Sembla una taca.

–És una tórtora! ...I em cou. –Es grata la tórtora tan fort que em sembla que li hagi de saltar. Miro la meva germana fent que no amb el cap. La Beth es tapa el tatuatge, s'aixeca i ens quedem tots dos al costat del monitor que fa pip cada trenta segons. Mirem, a fora, el gran edifici gris de davant amb la llum del sol a les finestres i tota la gent de dins asseguda, cadascú a la seva taula, mirant l'ordinador. Els veig entrar i els veig sortir, i durant la nit i els caps de setmana veig els seients buits i la llum atenuada fins dilluns al matí, quan tota la gent torna.

Se sent el clic de l'aire condicionat que envia una ràfega d'aire fred a l'habitació i em fa tremolar. La Beth em pregunta si em trobo bé i faig que sí amb el cap.

–A fora fa molta calor, però aquí s'està fresc.

–Fa prou calor perquè es fongui l'asfalt? –pregunto.

–No, no tanta. –Somriu, m'envolta amb el braç i ens quedem mirant per la finestra, seguint els avions que volen per sobre dels edificis alts en la seva ruta aèria per entrar o sortir de Heathrow. És l'única finestra per on puc mirar, ara. Abans n'hi havia una altra que donava al corredor, i podia veure passar els metges i les infermeres. Però un dia va venir el de manteniment a tapar-la amb una pintura blanca especial que s'enganxa al vidre. Vaig preguntar per què ho havien fet i em van dir que era una qüestió d'intimitat. Vaig dir que no sentia pas què deien. Van somriure i em van dir que no es tractava d'això. Però jo no en vull pas més, d'intimitat. Ja en tinc prou i massa.

La Beth m'estreny amb suavitat –si ho fes una mica més fort em sortirien blaus. Que bé, que no tingui por de tocar-me. Cada vegada que els metges m'han de tocar per explorar-me o ajudar-me, em tracten com si fos de vidre. Per això tinc tanta sort de tenir la Beth. Ella diu que també té sort de tenir-me a mi; que no sabia què fer, sense mi. De vegades, quan ja ha marxat, penso com seria, això, per a ella. Podria tenir nòvio i quedar-se amb ell, o podria sortir més amb les amigues. No s'hauria de preocupar quan és a classe, a la universitat. Però diu que la fa feliç passar l'estona aquí amb mi.

A fora, un home amb granota grisa travessa la teulada de l'edifici d'oficines amb una bossa marró a la mà. Camina entre els pals negres i els tubs platejats, comprovant les trampes per a coloms de les cavitats; llavors es treu un ganivet de la bossa, s'ajup, obre una gàbia, agafa un colom i li talla el coll.

La Beth gira el cap.

–No sé com t'ho pots mirar –em diu.

–No n'hi ha per tant.

Ens girem i anem cap al llit, passant per davant de les ampolles d'oxigen d'emergència i els monitors grisos amb els llums vermells i els números verds.

Freqüència cardíaca: 79

Temperatura corporal: 37,4^o C

Temperatura de l'habitació: 18° C

Humitat: 7 %

Puresa de l'aire: 98,5 %

La baixada de la puresa de l'aire és perquè ella és a l'habitació.

M'ajec, la Beth se m'estira al costat i mirem la tele mentre els monitors emeten senyals sonors i els sensors dels angles de l'habitació fan llum un cop per segon, perquè els sensors que porto al cos transmeten la meva freqüència cardíaca i la meva temperatura corporal per Bluetooth. Sento passos lleugers a fora i m'arriba una olor de cafè que no puc beure i d'aliments que no puc menjar. La Beth i jo ens cansem de mirar la tele i agafo l'iPad per buscar llibres i revistes que no em puc imprimir, i ella escolta música fins que a les cinc m'arriba el menjar per la portella de la paret. És el meu menjar vigoritzant de superheroï, envasat al buit amb paper d'alumini. No té gaire bon gust, però em dona energia. I, sobretot, em manté viu. L'obro i em menjo la carn deshidratada amb arròs mentre a fora el cel blau es va tornant gris.

A les set la Beth s'aixeca, em fa un petó al front i va cap a la porta, passant per davant del pòster d'en Theo Walcott. La granota la fa invisible davant de la paret, com la Sue Storm dels Quatre Fantàstics. Prem el botó i s'espera. No vull que se'n vagi. Les nits es fan molt llargues, els dies que ella ha vingut. S'obre la porta corredissa i em mira.

–No sé quan tornaré –em diu–. He de treballar en una tesi.

–D'acord.

–Potser demà passat.

Torna a somriure i s'esmuny entre la porta i el marc, no obrint massa la porta perquè no entrin més gèrmens dels compte. Miro la porta blanca i me la imagino a l'altra banda, traient-se el vestit a la zona de transició. Es torna a posar la roba de carrer i es treu les gomes dels cabells.

Després parlarà amb les infermeres i estudiarà els meus gràfics. Diu que li agrada mirar-los, no només perquè són meus, sinó perquè li serveixen per als estudis per ser metge que està fent a la universitat. Aviat farà de metge resident un any. Diu que no sap on anirà ni quan, només que de moment encara no.

Vaig fins a la finestra i miro avall per veure-la travessar el carrer entre els cotxes i els autobusos aturats pel trànsit. Quan arriba a l'altra banda, es gira i aixeca el cap per mirar-me. Somric i li faig adeu amb la mà; ella em torna el gest i després es repenja a la paret i mira el mòbil. Cada vegada que aixeca els ulls veu que jo encara la miro i mou el cap, rient. Descanso el front al vidre, i el noto fred a la pell.

Em comença a rodar el cap. M'empasso saliva, noto gust de metall a la llengua i em degota sang del nas fins als llavis. Al principi fa petites taques a l'ampit de la finestra, i després comença a esquitxar. Em tapo el nas amb els dits per aturar el raig. La Beth em fa adeu amb la mà quan arriba l'autobús i queda amagada. Em vull quedar on soc per veure-la marxar, però em tremolen les cames, i se'm comencen a adormir. M'aguanto a l'ampit amb totes dues mans. La sang em fa una bassa al palmell de la mà i em regalima per la samarreta i els pantalons, i després baixa pel radiador fins a terra. L'edifici gris és una boira, i el trànsit, una taca borrosa. He d'arribar al llit... He d'arribar al llit. Tinc el monitor més a prop. Hi caic a sobre i premo el botó vermell.

Soc al llit, tombat de costat. En Greg m'agafa el nas amb una mà enguantada.

–Ja ha passat –em diu–. Ho fas molt bé.

Provo de somriure. Ell em torna el somriure i, amb delicadesa, em deixa anar el nas i prem el botó per aixecar el capçal del llit.

–Té. –Em dona un cotó i m’aixeca la mà fins al nas.–
Aguanta-te’l aquí.

Començo a tenir el cap més clar. Miro al meu voltant.

–Em sap greu haver-ho tacat tot.

Somriu.

–No passa res, nano. Tira el cap endavant.

Em pren el pols i la temperatura mentre una infermera que no conec llegeix els monitors. Toca un piu –se sent un bronzit de motor, una ràfega d’aire, i torno a tenir fred. En Greg torna amb mi.

–A veure, això –em diu. M’aparta la mà del nas, m’eixuga la sang de la cara i em dona un cotó net perquè ho pugui fer jo mateix.

–Massa activitat –em diu.

–He parlat massa? –Faig una veu estranya perquè m’estic tapant el nas.

En Greg somriu i jo també vull somriure, però tinc por que el gest em faci tornar a sortir sang.

–Sí.

Em miro les taques vermelles de la samarreta, dels pantalons, del llit i del rastre que va fins a la finestra. Al vidre hi ha una empastifada vermella. En Greg m’eixuga el front.

–Ja t’he dit que no em preocupen les taques, Joe. Però *això* hauria d’estar penjat al teu coll i no sobre el llit.

–Perdona. –Agafo el botó d’alarma. La infermera pregunta a en Greg si el pot deixar sol. En Greg assenteix i la infermera em somriu abans de sortir. M’estiro una estona

mentre en Greg entra al bany i en surt amb un pijama plegat. Em trec la mà del nas.

–Molt bé, nano –em diu–. Posa't això quan estiguis.
–Deixa el pijama al llit i torna al bany. Sento una aixeta oberta i olor de desinfectant. En Greg torna amb una galleda. Passo les cames del llit a terra i em trec la samarreta mentre ell neteja la sang de la finestra.

–Val més que t'ho prenguis amb calma, aquest vespre; val més que descansis i no agafis el portàtil ni res.

Em poso la part de dalt del pijama i miro avall mentre em cordo. Tinc una marca vermella al cos blanc perquè la sang ha travessat la roba. Però ara no em vull dutxar –em sento massa fluix. En Greg mou el cap. Sap que no puc sofrir la dutxa.

–No he vist res –em diu.

Somric, em cordo els dos últims botons i em canvio els pantalons mentre en Greg frega el terra.

Quan ja ha acabat torna per veure com estic; després mira el monitor uns moments, abaixa les persianes i atenua la llum.

–Vols música, nano? –em pregunta.

Faig que sí; va cap al portàtil i clica sobre l'Spotify, però sona tan fluix que amb prou feines sento res. Li dic que apugi el volum però em diu que ja està prou alt, i va cap a la porta.

–Passaré d'aquí una hora, i potser em quedaré una estona –em diu.

–Et pots quedar ara, si vols.

Em mira com si es volgués quedar, però algú l'estirés pel braç cap a fora.

–D'aquí una hora, nano –em diu–, si encara estàs des-
pert.

Busco amb la mà el comandament a distància del tele-
visor. En Greg mou el cap i em deixa sol. Llavors sento el
senyal d'un missatge al mòbil de la tauleta.

Joe, no deixis de ☺. Tornaré demà.

Somric. Abans ha dit que tornaria demà passat.

Engego el televisor, vaig canviant de canal durant cinc
minuts i el tanco. M'ajec i miro el sostre. El brunzit de l'ai-
re condicionat es barreja amb la música i amb els passos
i els murmuris de la gent que passa pel corredor mentre
els llums dels monitors pampalluguen com avions en
la nit. Em pregunto què deu estar fent la Beth i amb qui
està. M'agradaria que estigués aquí amb mi, però més que
res al món m'agradaria estar amb ella a casa seva. Podrí-
em menjar crispetes, beure Coca-Cola i mirar pel·lícules de
superherois a la tele. Però no hi puc anar; ni tan sols puc
sortir al carrer, perquè si surto d'aquesta habitació podria
agafar qualsevol malaltia i morir-me.

11 anys, 2 mesos i 22 dies

L'endemà, quan em desperto, en Greg està plantat al costat dels monitors.

Freqüència cardíaca: 79

Temperatura corporal: 37,3^o C

Temperatura de l'habitació: 18° C

Humitat: 7 %

Puresa de l'aire: 98,0 %

–Vinga, nano –em diu–. Som-hi. –S'inclina cap a mi i m'estreny un braçalet de la pressió al voltant del braç.–
Va bé?

Assenteixo. Prem un botó i el braçalet s'infla com un globus. El braç em bateja com si també l'estiguessin inflant.

En Greg mira la lectura.

–130/85 –diu.

–Està bé.

–No està malament –diu–. Potser un pèl alta. La controlarem. –Tecleja totes les lectures a la seva tauleta mentre jo

m'examino el pijama per si durant la nit m'ha sortit més sang. Estic net si no fos per una mica de sang seca als dits i una taca vermella difuminada a la màniga. En Greg apuja les persianes a poc a poc i es queda quiet un moment, amb el cap tombat, com si hagués vist alguna cosa interessant a baix al carrer. Li pregunto què veu.

–Poca cosa, nano –diu–. Només uns quants treballadors preparant-se per fer excavacions al carrer.

Aixeco les cames per sortir del llit.

–Encara no t'has de llevar, nano.

–Em vull llevar –dic–. Sembla que faci anys que estic aquí ajagut! –M'aguanto amb el llit per mantenir l'equilibri i vaig cap a la finestra.

–No hi ha gaire per veure, nano. Però són allà baix. –En Greg assenyala al capdavall del carrer. Veig dues furgonetes blaves i quatre homes amb jaqueta carbassa. Dos d'ells instal·len un semàfor provisional; els altres dos treuen pales i perforadores de la furgoneta. M'agradaria quedar-me a mirar una estona, però em comencen a fer mal les cames. Em giro i vaig cap al bany, passant per davant del pòster de Thor sostenint un pont amb una mà. Avui voldria ser tan fort com ell, però els superherois també han de descansar, em diu en Greg. Ni tan sols l'Spiderman no es pot dedicar a salvar el món contínuament.

Em trec el pijama i entro a la dutxa. Sento que en Greg arrossega una cadira –s'asseurà a la porta per si el necessita. Premo el botó de l'aigua, i després el del sabó. L'aigua està a trenta-quatre graus. El sabó no fa cap olor. Mentre em rento, en Greg em parla en veu alta. Em parla de la seva nòvia, la Katie, que aquesta setmana ha treballat cada

dia fins tard; té moltes ganes de veure-la. Aquesta nit fan futbol a la tele, però no creu que el miri.

–Però si és el Manchester United! –crido jo.

–I ella és la meva nòvia. –Riu i comença a parlar una altra vegada mentre m'ensabono els braços i les cames, i després me'ls esbandeixo. Tanco l'aigua, m'examino la pell per si hi trobo algun blau nou, però només hi tinc els vells, dos a la canyella esquerra, de la topada de la setmana passada amb el radiador. M'agradaria poder-me'ls rentar com si fossin brutícia. En Greg encara parla de futbol. Aixeco el braç, em rento l'aixella, i després el costat del cos. Aixeco l'altre braç i faig el mateix. Em noto un petit bony cap a la meitat de les costelles. Hi torno a passar la mà. No em fa mal, però el noto. Tanco l'aigua, me'l torno a palpar i crido en Greg. Entra, obre la porta de la dutxa.

–Tot bé? –Em dona una tovallola. Me l'embolico a la cintura.

–N'he trobat un –dic.

–Sí? A veure.

Aixeco el braç. En Greg força els ulls mig tancant-los, s'ajup i em prem les costelles suaument amb els dits.

–Te'l devies fer ahir quan vas caure.

–Contra el monitor?

En Greg fa que sí i em torna a prémer el blau.

–Creus que no és greu?

En Greg fa *mmm*.

–No –diu–. No ho crec, tira més a marró que a morat.

Me'l torno a mirar i compto quantes costelles cobreix el blau. En Greg aixeca el cap per mirar-me i m'esborifa els cabells.

–Ei, nano, no serà res.

Somric, però sé que els metges ho voldran examinar.

Em deixa perquè em vesteixi.

Quan ja estic, em trobo en Greg a l'habitació, llegint els monitors i prenent notes. M'assec a la cadira amb el portàtil, miro si hi ha missatges al Facebook i a l'Skype, i espero que vinguin els metges.

Arriben a les 9.32 del matí –el doctor Moore i el doctor Hussein.

Em diuen bon dia, em pregunten com em trobo, els dic que bé, i estudien els gràfics. El doctor Moore ressegueix la línia del gràfic amb el dit. El doctor Hussein assenteix i xiuxiuegen alguna cosa que no entenc. El doctor Moore em mira per sobre de les ulleres.

–De debò et trobes bé?

–Sí –dic. Però en Greg em mira, i llavors els explico que em va sortir sang del nas i que em vaig fer un blau a les costelles. Es miren les notes d'en Greg, m'exploren el nas i faig una ganyota quan el doctor Hussein em mira el blau i el prem massa fort.

–Perdona –diu.

–Només és una contusió lleu –dic–. De les que et fas si caus d'una escala, o de la vorera, però no de les que et fas si t'atropella un cotxe.

El doctor Moore somriu i mou el cap.

–Una contusió lleu, doctor Hussein?

El doctor Hussein assenteix.

18 –Doncs deixem-ho en una contusió lleu, vailet. –El doctor Moore m'esborifa els cabells.– Potser ens sortiria més a compte llegir la Viquipèdia en comptes de passar-nos mitja

vida estudiant a la universitat.– Somriu, va cap al monitor i diu a en Greg que mantingui la temperatura constant. En Greg li assenyala la xifra de la puresa de l'aire. Ha baixat a 97.5. Parlen de filtres i partícules, diuen que potser s'hauria d'intensificar la neteja o reduir el nombre de visites.

–Potser sí –diu el doctor Moore–, ...i potser hauríem d'ajornar els de la televisió.

–És necessari? No n'hi hauria prou canviant els filtres?

–Només un parell de dies, Joe. No és només això. Hem d'esbrinar què t'està passant al cos en aquest moment.

–Però si em trobo bé!

El doctor Moore es mossega el llavi i es torna a mirar el gràfic.

–Joe, és la tercera hemorràgia nasal en vuit dies.

Faig que sí amb el cap. Prou que ho sé. No em fa falta el gràfic per comptar-les –la d'ahir, la de fa tres dies, i la de quatre dies abans. És la tercera des que m'han començat a fer el nou tractament. Estan provant un nou medicament per mantenir la producció de glòbuls blancs. Si funciona, no em curarà, però impedirà que el meu cos agafi tantes infeccions i no m'hauran de fer tantes transfusions de sang. No puc sofrir les transfusions de sang. Són per donar-me sang nova. No fan mal, però l'endemà em trobo molt malament.

El doctor Moore respira fondo.

–Més anàlisis de sang?

–Sí, em sembla que sí, Joe, per quedar tranquils.

Diu al doctor Hussein que programi una analítica per demà a matí; després premen uns quants botons del monitor i van cap a la porta. Em diuen adeu i que ens tornarem

a veure aviat. Em miro el llit. En Greg està assegut al meu costat.

–Ei, nano. Un dia i prou.

–És que m'encanta que vinguin els de la tele!

–Ja ho sé, nano. A veure com va.

Miro els monitors. M'agradaria poder canviar els números amb la ment. Poder fer pujar la puresa de l'aire, fer baixar la temperatura i mantenir la freqüència cardíaca constant. Però no ho puc controlar. Ho fa el cos. I no gaire bé, per cert.

–Això vol dir que la Beth tampoc podrà venir? –pregunto.

–I tant, que podrà venir!

M'ajec al llit escoltant-me la respiració, i sento, de lluny, el brunzit apagat de les perforadores dels treballadors del carrer. En Greg s'està deu minuts més amb mi, fins que se li acaba el torn i arriba el nou infermer de dia.

L'infermer nou va començar ahir. No parla gaire. Només sé que es diu Amir i que ha vingut a Anglaterra des de l'Índia. Això ho sé perquè m'ho ha dit en Greg, i només me n'ha dit això perquè és tot el que l'Amir li ha explicat a ell.

En Greg s'aixeca i diu «hola» a l'Amir quan entra, i l'Amir li respon amb un altre «hola», però amb la veu ofegada per la mascareta. En Greg li ensenya on hi ha totes les coses, i li demana si li vol fer cap pregunta. L'Amir fa que no amb el cap i mussita que no cal. En Greg obre els braços i arronsa les espatlles a l'esquena de l'Amir. Jo vull riure, però no puc, perquè l'Amir m'està mirant. En Greg surt per la porta. Espero que l'Amir digui alguna cosa, però continua callat. Va d'un cantó a l'altre de l'habitació,

porta la cadira al racó, lliga el cordó de les persianes, passa la mà per sobre del monitor, i llavors posa el dit sobre el llum vermell i per un moment el té resplendent. Li voldria dir que s'assembla a l'ET, però és difícil parlar amb desconeguts. És més fàcil si ells comencen la conversa. La gent que ve aquí de fora té moltes coses per dir –em poden explicar què van fer la nit passada, a quina hora es lleven, per què són infeliços, perquè han perdut l'autobús. Però jo no els puc explicar què vaig fer ahir per què és el mateix que vaig fer abans-d'ahir i el dia anterior a abans-d'ahir. Li podria dir que no tinc res interessant per explicar-l'hi, però no és una bona manera de començar una conversa. I encara és més difícil parlar amb gent que porta una mascareta perquè no puc endevinar tan fàcilment què pensen. Alguns dels nous se la posen al principi. Diuen que és per no encomanar-me res, però al cap d'uns quants dies, quan pleguen, penso que era més aviat perquè jo no els encomanés res a ells.

Finalment l'Amir va cap a la finestra i s'hi atura. Mira l'edifici gris de davant i després amunt, al cel. Un avió el travessa i l'Amir gira el cap per seguir-lo per sobre de l'edifici Lucozade cap al Mercedes-Benz. Després torna a girar el cap per mirar allà d'on ha vingut l'avió.

–Som a la ruta aèria –li dic.

L'Amir fa un bot i em mira amb els ulls molt oberts sobre la mascareta.

–Som a la ruta aèria de Heathrow.

No diu res; es queda mirant els avions del cel. Només ha treballat un dia, però potser ja desitjaria ser dalt d'un avió en comptes d'estar aquí clavat amb mi.

Miro el rellotge. Gairebé són les onze del matí. Obro la tapa del portàtil (aquest matí tinc classe de ciències), miro la pantalla, i després miro per sobre. L'Amir sospira, s'allunya de la finestra i s'atura a la porta.

–Si necessites res, avisa'm –em diu.

–D'acord.

Obre la porta i al cap d'un segon ja no hi és.

M'agradaria que no em canviessin els infermers tan sovint. Sembla que només estiguin amb mi fins que tot just ens comencem a conèixer, i llavors se'n van a treballar a un altre lloc i n'arriba un de nou i he de començar una altra vegada des del principi.

Clico sobre la pantalla per començar la classe amb la Sarah. La Sarah és la meva professora de ciències. Té els cabells castanys, els ulls marrons i porta una jaqueta de punt blava. No sé si té cames, però sé que quan diu el meu nom la J sona com una D i la O sona com una E, de manera que em diu Dew en comptes de Joe. La Sarah no em parla de la televisió, ni de futbol, ni del temps. La Sarah només em parla de ciències. És l'única manera que tinc d'estudiar sense que ningú em provoqui una infecció. De vegades hi és en directe i podem parlar, però avui em sembla que deu ser de vacances perquè m'ha deixat un vídeo seu perquè me'l miri.

Aquesta classe l'he de fer durant dues hores cada setmana. No tinc vacances al mateix temps que els altres nens perquè ja em perdo classes quan em trobo malament. La lliçó d'avui és sobre la ressonància. Clico sobre la imatge de la Sarah. La imatge canvia a un dibuix amb dues caps de costat amb dos filferros a l'interior. Tanco els ulls, i els torno a obrir. No han passat gaires segons però ja tinc ganes de badallar.

Em miro el navegador i decideixo anar al YouTube, o potser a l'Spotify. Com que la Sarah no hi és, no em pot dir res. Faig un avançament ràpid. Apareix una imatge d'ones sonores que baixen des d'una barca fins al fons del mar. Vull clicar sobre la barca, però la icona de l'Skype de la part de baix de la pantalla comença a titil·lar. Hi clico a sobre.

Hola, Joe. 11:10

Somric.

Hola, Henry. Què fas? 11:10

Tancat en una bombolla... I tu? 11:11

Tancat en una bombolla. 11:11

Haha! 11:12

Fas gaires coses, avui? 11:12

Estudio física amb dibuixos. Espero la Beth.

Sortiràs de l'habitació? 11:13

No... Massa calor... Ahir es va espantillar l'aire condicionat. 11:14

Ostres! 11:14

Em vaig rostir! 11:14

Torno a somriure i sento una escalfor per dintre.

Passem a pantalla? 11:15

En Henry em sembla més un amic real quan el puc veure.

<i>Sí.</i>	11:15
<i>Fan excavacions al carrer.</i>	11:15
<i>A veure?</i>	11:15

Passem a vídeo. La cara somrient d'en Henry omple la pantalla i ens saludem amb la mà. Porto l'ordinador a la finestra i el tomo de manera que la càmera apunti cap a baix al carrer. Ensenyo les obres a en Henry, les excavadores grogues i els semàfors nous, i després desplaço la càmera per fer una panoràmica de tot el carrer; li ensenyo la gent que camina sota la pluja i passa per davant dels aparadors de les botigues, després els edificis de més amunt, les grans finestres altes, una sobre l'altra, i finalment li ensenyo les canals i les teulades. M'aturo a la de l'edifici de davant i li dic que allà és on va l'home de la granota grisa a tallar el cap dels coloms.

–Espera't fins que torni –em diu.

–No el veig. Potser ha anat a fer un te.

–Ensenya-me'l demà, doncs.

Continuo desplaçant la càmera: més teulades, més aparadors, més gent caminant sota la pluja.

–Ho veus? No passen gaires coses.

–Vols mirar per la meva finestra?

–Sí! –La pantalla es torna blanca.

–Henry! –dic–. No enfoquis la càmera al sol.

–Ui. Perdona. –Gira la càmera cap avall. Veig els grans edificis de maó vermell acabats en punta que toquen el cel, i un parc, i un cementiri amb làpides blanques que s'estén uns quants quilòmetres. En Henry em va dir que es diu Clark Park i que els nens hi juguen a futbol i a beisbol.

El nom del cementiri és Woodlands. En Henry diu que hi porten la gent directament des del dipòsit de cadàvers de l'hospital. La càmera comença a tremolar.

–Ei, tot bé, Henry?

–Sí, tot bé. És que vaig cap a l'altra finestra. –Gira la càmera. Li torno a veure els cabells rossos i la cara somrient. Sempre està content, quan m'ensenya coses. Surt de la pantalla i veig més edificis vermells, cotxes i autobusos per carrers molt rectes; veig com s'aturen als semàfors i, més lluny, veig un ferri que travessa un riu. És el riu Schuylkill, que parteix la ciutat per la meitat. Després s'asseu al llit.

Només hem trigat deu minuts a fer les nostres excursions per la finestra. Em diu que troba que avui Londres està fantàstic. Jo li dic que els seus carrers em semblen més interessants que els meus. Riu i em diu que allò és molt avorrit, que Amèrica només m'agrada perquè a les pel·lícules es veu tan emocionant.

Sento el clic d'una porta que s'obre. En Henry mira per sobre de la seva pantalla.

–Ei, ha arribat en Brett. –Gira la pantalla. En Brett és el seu infermer preferit. És alt i prim, i té els cabells de punta com en Bart Simpson. S'inclina per saludar-me amb la mà.

–Ei, noi –em diu–. Com va, això?

–Bé –li dic–. I tu com estàs?

–Jo molt bé. Perdona però ara he d'examinar aquest xaval i donar-li la medicació.

–Molt bé. Me'n vaig, Henry. Fins després!

Tanco el portàtil. M'agrada xerrar amb en Brett, però no puc sofrir les agulles. En Greg diu que és psicològic, que soc hiperempàtic. És una manera enrevessada de dir que sem-

pre que claven una agulla a en Henry, em sembla que me la claven a mi. No sé quan em va començar a passar, però no ho puc evitar.

En Henry és el meu millor amic. És americà i viu en un hospital de Filadèlfia, i els seus metges creuen que té la mateixa malaltia que jo. O potser jo tinc la mateixa que ell, perquè té tres anys més que jo, o sigui que ell ha estat tancat a la seva bombolla tres anys més que jo a la meua. Però és possible que en Henry en pugui sortir. No pas per sempre, només per un parell d'hores. Un científic de la NASA li ha fet un vestit espacial amb unes ampolles d'oxigen especials, molt lleugeres. De moment només se l'ha posat per moure's per l'habitació, però ahir el van deixar anar fins al final del corredor. Em sembla que encara han de resoldre alguns problemes tècnics, però segurament en Henry aviat podrà sortir a fora. Tant de bo jo també pogués. Tant de bo pogués sortir i caminar amb la gent del carrer. Encara que només anessin a treballar, m'encantaria caminar al seu costat sota el sol o la pluja i poder-hi parlar sense por de morir-me cada vegada que agafo aire. M'agradaria anar a un parc i xutar una pilota i tirar un frisbee a un gos. No he anat mai a cap parc, i les úniques vegades que he vist algun gos ha sigut a la tele. En Henry tampoc no n'ha vist mai cap. Una vegada va veure un gat a la part de fora de la seva finestra, però em sembla que ho devia somiar perquè la seva finestra és a seixanta metres d'altura.

26 Quan tenia nou anys vaig somiar que els metges m'enviaven a visitar-lo amb avió. L'hi vaig explicar a en Henry i vam planejar què faríem si poguéssim estar junts. Ell portaria el Madden NFL 13 i jo el FIFA 13, i després miraríem

pel·lícules antigues. En Henry volia que miréssim *Terminator* –les portaria totes quatre i passariem la nit desperts, bevent les nostres begudes de glucosa i escoltant música. Però el director del seu hospital no ens ho deixaria fer, això, a la vida real. Va dir que no era pràctic ni segur per a cap de nosaltres dos fer quinze quilòmetres amb cotxe, i no diguem cinc mil amb avió. I ens hem de conformar amb l'Skype.

Tanco el portàtil i me l'imagino a la seva habitació. Els seus metges també estan provant un medicament nou amb ell. Li injecten una cosa que es diu amfotericina B per combatre les infeccions fúngiques. Si funciona amb ell, potser també funcionarà amb mi. L'any passat li van donar vitamina D extra perquè suava molt i li feien mal els ossos. Li va provocar al·lucinacions i molta set. Al cap de dues setmanes van provar el mateix medicament amb mi. A mi em va provocar vertigen i vòmits. Això em va fer pensar que potser, al capdavant, en Henry i jo no tenim la mateixa malaltia; només vivim en la mateixa mena de lloc.

El mòbil sona al meu costat i l'agafo. A la pantalla hi ha la foto de la Beth i un missatge. Em diu que li sap greu però que ha d'acabar un treball i que no podrà arribar fins a les cinc. Li dic que no passa res, agafo el comandament i engego la tele. Surten els titulars de les notícies. Es veuen grans tancs amb soldats desfilant al costat en algun lloc de Rússia, una altra imatge d'un avió i un mapa de l'oceà Índic, i la fotografia d'un noi que ha aconseguit recollir un milió de lliures per al càncer només publicant coses a Twitter, i un mapa del temps de Gran Bretanya que diu que a fora estan a 34 graus.

Agafó el comandament del DVD i miro *Els venjadors*. És la tercera vegada que la veig, tot i que la Beth me la va portar la setmana passada. Sempre em compra DVD. Una vegada li vaig preguntar com s'ho feia per pagar-ne tants; només em va dir que tampoc no eren tan cars com això, i que de vegades els demanava a algun amic. Però no els torna mai. Com me l'estimo, la Beth! És l'única família que em queda, i l'única que em pot visitar, des que el pare i la mare van morir.

A mitja pel·lícula començo a tenir mal de cap i em cauen les pampelles. Abaixo el volum i tanco els ulls; sento gent que xiscla, coses que topen i els crits de Thor. Tinc una sensació de lleugeresa al cap i no em sento les cames ni els peus.

De la foscor sorgeixen edificis encesos. Els carrers són plens de cotxes que han xocat els uns contra els altres i la gent corre i xiscla i jo corro amb ells. Teranyines o raigs? Teranyines o raigs? Els raigs són més ràpids, però llançar teranyines mola molt. Però soc un superheroï. Soc aquí per salvar la gent, no per divertir-me. Em premo un botó del pit i llanço flames pels peus. Un cotxe travessa l'aire de dret cap a mi. L'aturo amb la mà i el torno a deixar delicadament al carrer. Un altre cotxe, un fanal que cau i hi ha tres nens a sota. Giro ràpidament els canells, em premo el palmell de la mà amb dos dits i llavors la meva teranyina els embolica i els estiro fora del perill. Sento un terrabastall i miro amunt. Un edifici s'esfondra sobre meu. La gent corre i xiscla entre fragments de metall i de ciment que surten disparats. Provo de córrer amb ells però l'asfalt s'esquerda i a sota hi ha el foc del nucli de la terra. Més metall, més ciment. Corro

entremig de tot plegat, protegint-me amb el camp de forces de Mjólnir. Mjólnir és el martell de Thor, però ara el tinc jo. Puc protegir a tothom i qualsevol cosa. Soc l'Spiderman, Thor i l'Iron Man. Soc una barreja de tots els superherois. M'he d'afanyar! En una cornisa hi ha un home amb la roba en flames. Disparo els raigs i m'enlairo cap al cel...

Quan em desperto, la pantalla del televisor està en blanc. Hi ha un got d'aigua i un paquet de paper d'alumini amb menjar a la taula de la vora del llit. El rellotge diu 7:50. Tombo el cap. La Beth està asseguda a la cadira, al meu costat. Es treu els auriculars de les orelles.

–Deu ser cansat, salvar el planeta.

–Com ho saps?

Assenyala amb el cap el llençol tot arrugat als peus del llit.

–O això o estaves jugant un partidàs de futbol. –La Beth em posa la mà al braç.

–Et trobes bé?

Faig que sí amb el cap.

–Sí, és un dia ensopit, avui.

Em frega el braç.

–I encara estàs cansat?

Somric, tot i que no en tinc ganes. Respiro fondo.

–Demà una altra anàlisi de sang –dic.

–Ja ho sé. El doctor Moore m'ha trucat. No et preocupis.

–Potser els de la tele no vindran.

Em torna a fregar el braç.

–Esperem a veure com va. Ei, t'he portat una cosa.

–Agafa un objecte de terra i em dona una bossa de plàs-

tic. En trec una nova samarreta de l'Arsenal i una altra amb l'Spiderman penjat de cap per avall, i dos pijames nous.

–Gràcies! –dic–. Em sap greu tacar-los tots de sang.

–No t'hi amoïnis, tu no hi pots fer res.

Em trec la samarreta i em passo pel cap la de l'Spiderman. La Beth estira el braç per esborifar-me els cabells.

–Et queda molt bé –em diu. Em passo la mà per la samarreta. Noto el cotó a la pell. Han rentat i esterilitzat l'Spiderman perquè jo me'l pugui posar. Ho fan amb tota la meva roba. Normalment la triem la Beth i jo junts per internet, i quan va a comprar m'envia fotos de roba. M'agrada triar-me la roba, especialment les vambes.

La Beth respira fondo.

–I què, com és l'infermer nou?

M'arronso d'espatlles.

–No ho sé. No parla gaire. Només mou les coses d'un cantó a l'altre i després mira els avions.

La Beth riu.

–Potser voldria estar de vacances.

–Potser voldria poder-se escapar de la bombolla.

La Beth fa una mena de somriure forçat i després repenja el cap a la mà i els cabells li cauen sobre una meitat de la cara i li tapen la petita cicatriu vermella de la galta. Al meu costat, el portàtil fa un so *ta-tut*. Miro el rellotge. A Londres són les vuit del vespre. A Filadèlfia són les tres de la tarda. En Henry ja vol tornar a parlar amb mi.

30 Un altre ta-tut.

La Beth em diu que hi parli, si vull. Li dic que m'estimo més parlar amb ella. Somriu.

–Molt bé –diu–. Explica'm què més has fet avui..., a part de salvar els planeta i d'observar l'infermer que observa els avions.

M'arronso d'espatlles.

–He après què és la ressonància.

–De debò? Què és?

–Segur que ja ho saps.

–No. Explica-m'ho.

Li parlo de les dues capsas amb filferros; que si en toques un fa un soroll i després el de l'altra capsa fa el mateix soroll encara que no l'hagis tocat. Assenteix com si ho entengués.

–Ho sabies?

–No –em diu–. Però deu ser el que em va explicar en Paul que passa amb les guitarres. –Es mossega el llavi i mira a terra.

–No passa res. Pots parlar de la gent de fora.

Somriu i es posa dreta.

–Encara no te'n vas, oi? –M'assalta el pànic.

–No, ruquet. Fes-me lloc. –S'asseu al llit i m'envolta amb el braç.

Agafó el comandament, engego la tele i vaig passant canals. Sento com es mou el cos de la Beth quan respira.

–El pots portar a visitar-me, si vols.

–Potser sí que el portaré –em diu, posant-me la mà sobre el cap.

Torno a canviar de canal. Però no crec que el porti. En Jon va ser l'últim que va venir. Feia dos mesos que sortien, amb la Beth. Em queia bé, i em sembla que jo a ell també, però dues setmanes després de venir-me a veure, la Beth

em va dir que ho havien deixat. Em va explicar que havien discutit i que ella no havia pogut acabar els treballs de la universitat per culpa d'això. Però em fa l'efecte que és perquè passa tant de temps venint-me a veure.

Un altre senyal de missatge al portàtil.

–Està impacient. –La Beth m'abraça.– Vinga, parleu, no em fa res.

Estiro el braç per agafar-lo.

Ei, Joe. Què fas? 20:01

Tancat en una bombolla. I tu? 20:01

Tancat en una bombolla. 20:01

La Beth riu, i després s'estira sobre el coixí.

Passem a pantalla? 20:02

Passo a pantalla però està tota rosa i borrosa i sento l'eco de la rialla d'en Henry. Treu el dit del mig de l'objectiu i me l'ensenya apuntant cap amunt. Jo faig el mateix. Giro el portàtil cap a la Beth.

–Hola, Henry. –El saluda amb la mà.

–Hola, Beth. –Li torna el gest.

L'habitació d'en Henry és més gran que la meva. Té un sofà i una zona de televisió, i una altra taula al costat d'una finestra on es pot asseure per menjar. Diu que és com un àtic, i que si viu prou temps acabarà ocupant tota la planta i tindrà unes vistes de Filadèlfia de 360º, de manera que podrà veure el Comcast Center, Liberty Place i l'ajuntament, i que els dies molt clars fins i tot podrà veure jugar els Eagles de Filadèlfia.

En Henry acosta la cara a la pantalla.

–I què penses fer? Només quedar-te'm mirant?

Somric i passo a text, perquè així podré enviar-li missatges i parlar amb la Beth al mateix temps. Tinc sort que sigui el meu amic, encara que sembli que visqui dins de l'ordinador.

TRES

— Joe!.. Joe!

Sento una mà a l'espatlla.

—Joe, estaves somiant.

Obro els ulls. Estic assegut a la finestra amb en Greg al costat. Tinc el pijama moll, enganxat a la pell. M'abraço el cos i m'esforço per deixar de tremolar.

En Greg em posa la mà a l'espatlla.

—Tot bé, nano?

Faig que sí. M'agafa el braç esquerre, em porta per l'habitació i s'asseu al meu costat a l'espona del llit. Tremolo. Em dona una samarreta. Miro els monitors.

Freqüència cardíaca: 98

Temperatura corporal: 37,5^o C

—Va bé —diu en Greg—. Tot controlat.

Sento el batec sord del cor a través de les costelles. Encara bombeja com boig; devia passar de cent, quan somiava.

–Que me'l vols explicar?

Em poso la samarreta i després miro davant meu. Sempre trigo una estona a tornar al món real, quan he tingut un somni. Poden passar tantes coses, quan tanco els ulls! Puc anar a molts llocs. Ahir a la nit corria amb dragons al desert; la nit abans vaig pescar tonyina a alta mar; la nit anterior havia hagut de fugir corrents d'un volcà en erupció.

En Greg es tira endavant.

–No cal que me l'expliquis, si no vols –em diu–. Però de vegades t'ha anat bé, oi?

Miro cap a la foscor i arronso les espatlles. Els meus somnis poden ser terrorífics..., però també són emocionants. M'agrada, ser en aquells llocs. El que no m'agrada és despertar-me.

En Greg em fa uns copets al genoll.

–Vinga, nano –em diu–. Potser val més que provis de dormir una mica.

M'estiro al llit. En Greg s'asseu a la cadira del costat. Miro al sostre, respiro fondo i em sento el cor bategant fort dins del pit. Provo de dormir, però tinc el cap massa ocupat amb molts pensaments. No puc deixar de moure les cames i els ulls no paren de parpellejar, per més que m'esforci per tenir-los quiets. És un efecte secundari del nou medicament; deu estar lluitant amb totes les altres medecines que tinc al cos per impedir les infeccions.

Giro el cap. En Greg està assegut amb la barbata repenjada sobre la mà, a les fosques, mirant-me. Somriu. Em tombo de costat.

–Parla'm dels altres nens. Explica'm què han fet avui.

En Greg riu.

–Ja ho saps, nano. Fan el mateix que tu... Es passen el dia amb l'ordinador i mirant la tele.

–Però també deuen fer altres coses.

En Greg em parla de tots els altres pacients que cuida, els de les altres unitats que han de passar una bona temporada aquí. En aquests moments som sis. Jo soc l'únic amb immunodeficiència combinada greu. És un nom molt llarg; per això els metges l'escurcen i en diuen SCID. Vol dir que el nen ha nascut sense sistema immunitari per defensar-lo de les malalties. Es pot posar molt malalt, i fins i tot es pot morir. En la majoria de casos els metges troben un remei, però fins llavors el nen ha de viure en una bombolla, com jo. Jo tinc una súper SCID. Soc l'únic que en té al país. Sembla emocionant però no ho és. Vol dir que els metges encara n'estan buscant un remei, i que m'hauré d'estar tancat en una bombolla més temps que ningú. Els altres nens que en Greg cuida tenen càncer o malalties degeneratives. No n'hi ha cap que hagi estat aquí tant de temps com jo –o es moren o es curen i poden tornar a casa. En Greg ens diu «nano» a tots; no fa servir mai el nostre nom real. De fet només m'explica quants anys tenen i quina malaltia pateixen. A la unitat sis hi ha un nen que tothom es pensava que es moriria. Fa dos mesos que és aquí i li han fet dues transfusions i un trasplantament de medul·la. En Greg diu que no ho sap del cert, però que li sembla que el nen podrà tornar a casa aviat. També m'ha parlat d'un nen de la unitat vuit que és molt divertit; quan li van caure els cabells va agafar pintura de la sala de jocs i es va pintar el cap de vermell. Ara corre d'un cantó a l'altre dient que és una bola de billar.

En Greg em mira com si estigués esperant que li digui alguna cosa, però només puc pensar en el nen a qui han fet les transfusions de sang i en quantes me n'han fet a mi –tantes que n'he perdut el compte. Me n'alegro, que hagin trobat què és el que falla en ell, abans que hagin trobat què és el que falla en mi. Creuen que està millorant, i que podrà tornar a casa i veure la família aviat, i penso com se sentirà fent les bosses aquí i després traient-ho tot quan ja sigui a la seva habitació. No sé pas si podrà dormir, després de tantes setmanes de sentir els pips dels monitors. Em pregunto, si jo mai pogués sortir, si el trobaria a faltar, aquest so, perquè m'ha acompanyat pràcticament tota la vida. La Beth em va dir que la mare es pensava que només m'hi estaria un parell de dies, quan m'hi va ingressar. Jo només tenia dos mesos. Al principi es pensava que era un refredat, que potser me l'havia encomanat la Beth. Però llavors em va començar a rajar el nas sense parar i tremolava, i per més mantes que em posés a sobre, jo no m'escalfava.

Em tombo d'esquena.

Se sent un tro a l'altra banda de la finestra. En Greg s'aixeca, travessa l'habitació i guipa entre les persianes.

Un altre tro, i un llamp que il·lumina de blanc la cara d'en Greg.

–Que puc mirar?

–És tard, nano.

–Sisplau!

En Greg mou el cap a poc a poc.

–No ho sé...

Me'l quedo mirant, esperant que canviï d'idea.

–Au, vinga. Em sembla que igualment no dormiries, oi?
Apuja les persianes, m'aixeco del llit i em quedo dret al seu costat.

A fora, els fanals de llum ataronjada i els semàfors verds centellegen, i la calçada sembla que fumegi quan hi passen els cotxes sota la pluja.

A l'altra banda del carrer la gent corre per la vorera, alguns amb bosses o carpetes sobre el cap. Passen com fletxes entre el trànsit quan un llamp torna negres els edificis i compto fins a deu fins que no sento el tro.

Moc el cap.

–Què passa?

Ara el semàfor està vermell i els llums de fre dels cotxes es veuen borrosos. Hi ha gent que encara corre; alguns s'han refugiat sota els edificis per recuperar l'alè.

–Jo no correria, si estigués al carrer.

–Doncs quedaries ben xop, nano.

–No m'importaria.

En Greg riu.

–I què faries?

Arronso les espatlles perquè el que penso deu ser estúpid. Però només és pluja –la gent ja hi està acostumada, i no els fa cap mal. Si estigués al carrer, em quedaria quiet i deixaria que em caigués sobre el cap, que em regalimés pels cabells, que em xopés la roba i m'arribés fins a la pell. Em quedaria despert tota la nit, i l'endemà caminaria pels carrers fins que trobés un parc amb arbres i un llac i m'ajauria a l'herba perquè la roba se m'eixugués amb el sol.

Ningú no m'ha explicat mai com són la pluja i el sol. Ho intenten, però no els saben descriure d'una manera que jo

els pugui sentir. Vaig preguntar a en Henry si ell també hi pensa, en això, però em va dir que a Filadèlfia no hi plou gaire, i que encara que plogués, quan ell pugui sortir a fora no podrà sentir la pluja a través del vestit espacial.

En Greg em posa la mà a l'espatlla.

–Vinga, nano –em diu–. Has de dormir.

M'allunyo de la finestra i torno al llit. En Greg abaixa les persianes i s'asseu a la cadira. Sento la pluja a la finestra i em pregunto si els nens de les altres unitats també s'han llevat per mirar la tempesta. Ens imagino a tots nosaltres drets en una renglera, a les finestres, en silenci, quiets, amb la llum groga atenuada del corredor il·luminant-nos per darrere mentre la pluja llisca pel vidre i penso que m'agradaria que poguéssim parlar entre nosaltres i ensenyar-nos coses perquè a fora el semàfor s'ha tornat verd i tots els cotxes i la gent avancen en càmera lenta sense emetre cap so.

Em tombo de costat. Li voldria explicar a en Greg això que he estat pensant, però és massa tard perquè la cadira és buida i només veig la seva silueta que se'n va.